

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **M. M.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem se sídlem Český Těšín, Hrabinská 498/19, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4.8.2017 č.j. CPR-9144-2/ČJ-2017-930310-V242, o **správním vyhoštění**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4.8.2017 č.j. CPR-9144-2/ČJ-2017-930310-V242 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPT-255665-59/ČJ-2016-070022 ze dne 22.2.2017, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena

doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu šesti měsíců. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce vykonával na území ČR výdělečnou činnost, pro kterou neměl potřebné povolení k zaměstnání a v řízení nebylo prokázáno, že by polskou firmou, která jej na tyto práce do ČR vyslala, byla poskytována nadnárodní služba ve prospěch českého subjektu. Žalovaný zdůraznil, že pouze cizinec vyslaný ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. může mít volný přístup na trh práce v ČR. Žalovaný také nepřistoupil na argument žalobce, že byl svým zaměstnavatelem vyslán do jiného členského státu za účelem zaškolení (zaučení) technologických postupů firmy, která mu následně poskytne „osvědčení“ o absolvování tohoto zaškolení či zaučení za situace, kdy žalobce u české firmy vykonával práci za finanční odměnu, byl tedy pro tuto firmu pracovní silou, avšak nikoliv v návaznosti na poskytnutí služby. Žalobce byl povinen mít pro výkon výdělečné činnosti pracovní povolení podle ust. § 95 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 4.8.2017 č.j. CPR-9144-2/ČJ-2017-930310-V242, ve které označil toto rozhodnutí za nezákonné, neboť jím žalovaný překročil své zákonné kompetence, když si učinil vlastní závěr o skutečnosti, která náleží do výlučné kompetence inspekce práce. Podle žalobce závěr o tom, zda určitý právní vztah je závislou prací, může učinit výhradně inspekce práce a nikoliv Policie ČR. Pokud vydání napadených rozhodnutí nepředcházelo správní rozhodnutí inspektorátu práce ohledně skutečnosti, že určitá činnost byla vykonávána ve vztahu závislé práce, jsou tato rozhodnutí neplatná. Správní orgány jednaly v rozporu s ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Oběma správními orgány dále žalobce vytýká nesprávné posouzení jeho činnosti u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce bez pracovního povolení. Podle žalobce tato činnost měla nepochybně povahu služby poskytované jeho zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Poukázal na smlouvu uzavřenou mezi společností RD Rýmařov s.r.o. a firmou ZBIMAR PLUS, jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské společnosti v oblasti technologie dřevostaveb, tito zaměstnanci po určitou dobu vykonávají konkrétní činnosti službu pro společnost RD Rýmařov s.r.o. a současně *„přijímají hodnotu – v podobě zaškolení v oblasti určitého technologického postupu“*. Tato činnost je podřaditelná pod ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, k čemuž žalobce dodal, že toto ustanovení je třeba vykládat zejména v kontextu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES a poukázal na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 11.9.2014 ve věci C-91/93 (pozn. soudu správně C-91/13). Závěrem své žaloby napadl žalobce nesprávné tvrzení žalovaného, že nepředložení důkazních návrhů je v jeho neprospěch, z čehož žalovaný dovodil, že vykonával na území ČR závislou práci.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 4.8.2017 č.j. CPR-9144-2/ČJ-2017-930310-V242 a připojeným správním spisem žalovaného správního orgánu téhož čísla jednacího, jakož i správním spisem Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPT-255665/ČJ-2016-070022 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené

rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:

- podle úředního záznamu ze dne 9.11.2016, že v tento den byla provedena kontrola Policií ČR v objektu firmy RD Rýmařov s.r.o. zaměřená na nelegální migraci, kdy ve výrobním procesu bylo zastíženo sedmnáct cizinců státní příslušnosti Ukrajiny a jeden cizinec z Ruska. Všichni pracovali při výrobě dílů montovaných domků, vykonávali práci v pracovním oděvu, byli ubytováni z části na hotelu Praděd v Rýmařově a z části v ubytovacích kapacitách RD Rýmařov. V seznamu těchto osob byl uveden i žalobce;
- dne 9.11.2016 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení s žalobcem ve věci správního vyhoštění z území členských států EU;
- dne 9.11.2016 byl s žalobcem sepsán protokol o vyjádření v rámci řízení o správním vyhoštění. Z tohoto protokolu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vycházel ze shora uvedeného úředního záznamu a že žalobce při výslechu uvedl, že jeho cílem příjezdu do schengenského prostoru bylo vydělat si peněžní prostředky na byt. Potřebné vízum mu zajišťovala firma ZBIMAR PLUS, která mu získala i pozvání, na jehož základě si vyřídil na zastupitelském úřadě Polské republiky v Charkově vízum. Přijel do polského Strykowa, kde je sídlo firmy ZBIMAR PLUS, tam podepsal nezbytné dokumenty a potom jej šéf firmy odvezl do Rýmařova. Dne 9.10.2016 dojel večer do Rýmařova s šéfem firmy a paní, která s ním vyřizovala dokumenty. Ve firmě začal pracovat 10.10.2016, týden se zaučoval a dělal rámy panelů dřevěných hranolů. Se šéfem firmy ZBIMAR byl domluven na mzdě ve výši 2,50 € čistého. Žalobce dále uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby;
- součástí správního spisu je fotokopie údajů poskytnutých v rámci kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj Ing. R.S., výrobním technickým ředitelem RD Rýmařov s.r.o., ze kterých krajský soud zjistil, že pro tuto společnost pracuje prostřednictvím tří polských společností přibližně 40 občanů státní příslušnosti Ukrajiny. S těmito polskými subjekty, které k nim vysílaly své zaměstnance, mají sjednány smlouvy o spolupráci a práce těchto cizinců je hrazena na základě faktur vystavených polskými firmami. Cizinci pracují ve výrobních halách na výrobě termofasády, hrazdění konstrukcí jako tesaři a kompletují prvky pro montáž domů. Veškeré materiály, nástroje a energie jsou v režii společnosti RD Rýmařov s.r.o. a žádná z polských firem se na nákladech nepodílí. Polské firmy hradí cizincům pouze poukázky na stravu, jejich práci řídí mistr dle denního pracoviště a vedoucí výroby; ti také přidělují cizincům práci, dohlíží na její provedení, práci organizují a kontrolují. Jedenkrát měsíčně přijedou zástupci polských firem, přičemž se Ing. S. domnívá, že cizincům na místě vyplácí mzdu;

- podle záznamu Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, že žalobce při kontrole dělal štítové stěny a předložil tomuto inspektorátu v polském jazyce Povolení Wojewody Łódzkiego a dohodu o ověření k práci. Ve správní spise jsou založeny i výkazy odpracovaných hodin žalobcem, podle kterých odpracoval v říjnu 2016 180 hodin a od 1.11. do 8.11.2016 53 hodin;
- dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10.11.2016, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné;
- ze sdělení odboru mezinárodních vztahů – společného centra odboru zahraničních vztahů Chotěbuz, že vízum udělené žalobci č. 008848992 nebylo ke dni 14.11.2016 polskými orgány zrušeno;
- ze sdělení úřadu práce ČR, že žalobce není v evidenci Úřadu práce, kontaktní pracoviště Bruntál;
- ze sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj adresovaného správnímu orgánu I. stupně ze dne 23.11.2016, že žalobce vykonával závislou práci na pracovišti RD Rýmařov s.r.o. od 11.5.2016 do 28.7.2016 a opětovně od 10.10.2016 a to pro polského zaměstnavatele ZBIMAR PLUS, který s RD Rýmařov s.r.o. sjednal ode dne 10.5.2016 smlouvu o spolupráci, jejímž předmětem je pronájem pracovníků za účelem jejich proškolení v rozsahu provádění prvků budov a jejich montáže a dokončovacích prací na hotových objektech budovaných v systému Rýmařov. Z jednání s jednatelem společnosti RD Rýmařov s.r.o. J. H. vyplynulo, že záměrem je spolupráce s polskými firmami v oblasti výstavby budov v budoucnu v Polsku a na Ukrajině. Cizinci – zaměstnanci polských firem jsou zapracováváni (zaškolováni) ve smyslu § 228 zákoníku práce, toto zaškolení nebo zaučení se považuje za výkon práce, za kterou přísluší zaměstnanci mzda. Za odpracované hodiny žalobce a dalších zaměstnanců vystavuje polský zaměstnavatel měsíčně fakturu, kterou RD Rýmařov s.r.o. v souladu se smlouvou o spolupráci proplácí. K osobě žalobce byla při kontrole předložena pracovní smlouva žalobce ze dne 10.10.2016, která byla sjednána od 10.10.2016 do 15.9.2017, nebyl předložen pracovněprávní doklad na období od 11.5.2016 do 28.7.2016, nebylo předloženo osvědčení o příslušnosti k právním předpisům (doklad A1). Česká správa sociálního zabezpečení neeviduje přihlášení žalobce jako zaměstnance. Společnost RD Rýmařov s.r.o. neinformovala příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce o jeho nástupu do zaměstnání;
- dne 15.11.2016 poskytl OIP pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj údaje jednatel společnosti RD Rýmařov s.r.o. J. H., že záměrem spolupráce jejich firmy s polskými firmami VALMER ENERGY POLSKA, ZBIMAR PLUS a „ZUM“ ZAK NIKOLAJ je vyslání cizinců pracujících u polských firem na zapracování ve smyslu zákoníku práce § 228 za účelem spolupráce těchto firem v oblasti výstavby budov v budoucnu v Polsku a Ukrajině. Nejedná se o žádné speciální školení, tito lidé u nich pracují a jejich práci jim polské subjekty fakturují a na základě těchto faktur je jim za práci zapláceno. Ve

sjednané smlouvě o spolupráci s polským subjektem je v § 4 písm. a) uvedeno, že polský subjekt je povinen zajistit pracovníky s příslušnými předpoklady k provádění činnosti. České překlady jejich pracovněprávních dokladů firma nemá, u některých cizinců mají pracovněprávní doklad v polském jazyce, doklad A1 nemají u žádného z cizinců. Jejich firma nemá žádné zvláštní oprávnění k provádění proškolení a nevydává cizincům žádné certifikáty, jedná se pouze o osvědčení, že cizinec prošel pracovními postupy RD Rýmařov s.r.o.;

- ze sdělení RD Rýmařov s.r.o. správnímu orgánu I. stupně ze dne 1.12.2016, že žalobce pracoval v této firmě v období od května do července 2016 a poté od 10.10.2016 až do provedení kontroly dne 9.11.2016;
- dne 5.12.2016 udělil žalobce plnou moc k zastupování ve správním řízení Z. W. W., který doložil dne 6.12.2016 kromě uvedené plné moci cestovní doklad žalobce, kopii dokladu zdravotního pojištění NFZ Lodž a pracovněprávní doklady v polském jazyce a dohodu o záměru uzavřenou dne 15.1.2016 mezi firmou RD Rýmařov a firmou ZBIMAR PLUS;
- dne 22.2.2017 vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí KRPT-255665-59/ČJ-2016-070022 o správním vyhoštění žalobce.

Součástí správního spisu je odvolání žalobce podané prostřednictvím jeho zmocněnce Z. W. ze dne 28.2.2017, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu a anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

Podle ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 téhož ustanovení závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě.

Podle žalobce správní orgán I. stupně i žalovaná jednaly v rozporu ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože si ve svých rozhodnutích učinily vlastní úsudek o skutečnosti, „zda byla vykonávaná závislá práce mimo pracovní poměr, neboť výkon závislé práce mimo pracovní poměr je nepochybně správním deliktem, jehož existenci nebylo možné ve vedeném řízení hodnotit vlastním uvážením žalovaného a policejního orgánu“. Správní orgány „překročily své zákonné kompetence, když učinily vlastní závěr o skutečnosti, která náleží do výlučné kompetence inspekce práce“. Pokud tedy vydání správních rozhodnutí nepředcházelo správním rozhodnutím inspektorátu práce ohledně skutečnosti, že byla určitá činnost vykonávána ve vztahu závislé práce, jsou tato rozhodnutí nezákonná. S uvedeným názorem žalobce nemůže krajský soud souhlasit. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (jehož se žalobce dovolává), jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodovat a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, může si správní orgán o ni učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního vztahu. Předně je nutno poukázat na působnost orgánů inspekce práce upravenou v ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, z něhož vyplývá povinnost kontroly právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast ochrany zdraví a bezpečnosti při práci práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům a další práva z pracovněprávních předpisů. Podle ust. § 5 odst. 1 vykonávají jednotlivé inspektoráty mj. kontrolu v rozsahu stanoveném v ust. § 3 téhož zákona, ukládají opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole a rozhodují ve správních řízeních o přestupcích a deliktech. Do působnosti orgánů inspekce práce tedy náleží i kontrola na dodržování práv a povinností z pracovněprávních vztahů a ukládání sankcí za zjištěné přestupky a správní delikty. V rámci těchto správních řízení nepochybně vznikají situace, z nichž je nutno posoudit, zda určitá činnost je vykonávána jako závislá práce a zda při jejím výkonu došlo k porušení pracovněprávních předpisů. V případě kontrolních zjištění vydávají správní rozhodnutí o přestupcích a správních deliktech; o tom, zda byl přestupek či jiný správní delikt spáchán, si jiný správní orgán úsudek činit nemůže (viz shora citované ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu). Z uvedeného nelze však dovodit, že úsudek ohledně výkonu závislé práce žalobcem si žalovaná Policie ČR učinila neoprávněně. Na tomto místě je třeba také zdůraznit, že podle ustálené judikatury nelze považovat provádění kontrolní činnosti státními orgány za předběžnou otázku, která by mohla být považována za důvod pro přerušení správního řízení.

Z citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že orgánům Policie ČR je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mj. v případě jeho zaměstnání či pobytu bez povolení k tomuto zaměstnání. V rámci takového správního řízení je úkolem správního orgánu – Policie ČR řešit i otázku, zda cizinec vykonává závislou činnost či nikoliv; je naopak absurdní tvrdit, že si úsudek o této věci nemůže na základě skutkových zjištění učinit sama, přestože paralelně se správním řízením o vyhoštění probíhala v daném případě kontrola prováděná orgánem inspekce práce, který ani nemohl „žádné rozhodnutí, o tom zda určitá činnost byla vykonávána ve vztahu závislé práce“ vydat; jeho kontrolní činnost mohla vyústit ve vydání správního rozhodnutí o přestupku či správním deliktu.

Dle názoru žalobce žalovaný nesprávně posoudil výkon činnosti u RD Rýmařov s.r.o. jako výkon závislé práce bez pracovního povolení. Jeho činnost u této společnosti měla nepochybně povahu služby poskytované zaměstnavatel usazeným v jiném členském státu EU ve smyslu ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení je oprávněn zahraniční subjekt vyslat svého zaměstnance do ČR v rámci nadnárodního poskytování služeb. Předpokladem je, že tato služba bude tímto pracovníkem poskytována ve prospěch českého subjektu. K zaměstnání cizince se v tomto případě nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta, která je potřebná k výkonu zaměstnání podle § 178 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Z obsahu správního spisu však vyplynulo, že žalobce vykonával práce pro českého zaměstnavatele – společnost RD Rýmařov s.r.o. v době od května do července 2016 a od 10.10.2016 do 9.11.2016, jak sdělil žalované OIP pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj dne 23.11.2016. Práce jím vykonávané byla řízena a kontrolována zaměstnanci této společnosti, kdy šlo o výrobu a komplementaci stavebních dílů rodinných domků, nešlo tedy o poskytnutí služby jednorázového charakteru. Ve shodě se správními orgány je krajský soud stejného názoru, že žalobce pro uvedenou společnost vykonával závislou práci, byť jen dočasně. Krajský soud podotýká, že pojmem závislé práce se ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce rozumí práce vykonávané ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec je pro zaměstnavatele vykonává osobně. Může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu podle zákoníku práce, není-li upravena zvláštními předpisy (např. zákon č. 234/2017 Sb., o státní službě, zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů). Základním pracovně právním vztahem je pracovní poměr nebo právní vztah založený některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, byť jen dočasně. V takovém případě je však nepřípustné, aby tuto práci v ČR žalobce vykonával bez pracovního povolení s tvrzením, že jde o poskytování nadnárodní služby, u níž je možný pobyt osob v rámci Evropského společenství.

Unijní předpisy, na které poukazuje žalobce v žalobě (směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES) neupravují situaci prokázanou ve správním řízení, kdy žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán do jiného členského státu EU za účelem zaškolení (zaučení) a přitom u firmy tohoto státu konal práci za odměnu jako pracovní síla, avšak nikoliv za účelem poskytování služby. Z výpovědi Ing. R. S. a J. H. vyplynulo, že žalobce byl s dalšími zaměstnanci polské firmy (rovněž ukrajinské národnosti) vyslán do české firmy za účelem seznámení se s jejími technologiemi tak, aby si osvojil stavbu rodinných domů a mohla být v budoucnu realizována spolupráce české a polské firmy v Polsku a Ukrajině. Pokud by vůbec mohlo být v tomto případě uvažováno o poskytování služby spočívající v zaškolení a zaučení žalobce, pak by v tomto případě „službu“ poskytovala české firma pro firmu polskou. Je proto zcela nedůvodná i žalobní námitka, že správní orgány nesprávně posoudily pracovní činnost žalobce s poukazem na ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a že toto ustanovení měly extenzivně vykládat v kontextu s uvedenými evropskými směrnicemi. V čem tento „extenzivní“ výklad měl spočívat, žalobce v žalobě blíže nespecifikoval; krajský soud k tomu jen podotýká, že uvedené směrnice umožňují volný pobyt v rámci poskytování nadnárodní služby a je nepřípustné zneužívat je za použití extenzivního výkladu k nekontrolovatelnému zaměstnávání cizinců na územní členských států Evropské unie.

Ke skutkovým zjištěním, která vyplynula z připojeného správního spisu, krajský soud uvádí, že je považuje za zcela dostačující a dostatečně vyčerpávající a že nepovažoval za nutné provést výslechy navrhovaných svědků Ing. R. S. a Z. W. Ing. R. S. byl dostatečně vyslechnut Oblastním inspektorátem práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj dne 9.11.2016, přičemž formulář „poskytnutí údajů vztahujících se k předmětu kontroly...“ vyplněný ručně je dostatečně čitelný (čl. 26-27 správního spisu). Výslech Ing. S. a Z. W. k objasnění spolupráce mezi polskou a českou firmou vyhodnotil proto krajský soud jako nadbytečný.

Odkaz žalobce na rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-91/13 (v žalobě nesprávně uvedeno C-91/93) je zcela nepřipadný, neboť v něm šlo o situaci dlouhodobého pobytu a výkonu práce cizinců třetích zemí v Německé spolkové republice, kdy tito cizinci byli vysláni zaměstnavatelem - německou firmou do Nizozemí, kde prováděli časově omezenou službu a to montáž lešení na konkrétním staveništi. Po ukončení těchto prací se vrátili zpět do státu, ze kterého byli za účelem provedení uvedené služby vysláni. Šlo tedy o zcela jinou situaci než v nyní projednávané věci, kdy, jak již bylo shora uvedeno, žalobce nebyl polským zaměstnavatelem do ČR vyslán za účelem poskytování služeb, přičemž povolení k pobytu měl uděleno v Polské republice.

Za nedůvodný považuje krajský soud žalobní bod týkající se vytýkané procesní vady, pokud jde o nepředložení důkazních návrhů žalobcem. Žalobce v této souvislosti poukázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde je ovšem uvedeno, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by vyvrátil zjištěné skutečnosti. Krajský soud však ze spisové dokumentace zjistil, že oba správní orgány vycházely ze všech dostupných důkazů, mezi kterými byly i listinné důkazy předložené zmocněncem žalobce. V postupu žalovaného správního orgánu neshledal krajský soud žádná procesní pochybení, naopak dle názoru soudu si žalované Ředitelství služby cizinecké policie opatřilo dostatečné podklady pro své rozhodnutí a na tato zjištění učinil příslušné právní závěry.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy

mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 13. října 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce